

направѣтъ да пожелѣйте на престола си за пастьрскія животѣ.

„Тѣй като ми говорѣ, Термозирисъ ми даде една свирка толкози сладкозвучна щото ёковетѣ ѣ отражаваны на околнытѣ горы привлякохъ заведнахъ около насъ сичкытѣ ближны пастьри. Мойтѣ гласъ имаше една божественна армонія; азъ са осѣщахъ въсхитенъ и вѣнъ отъ себеси като въспѣвахъ прелеститѣ съ които природата бѣ украсила полето. Ный прѣминувахмы дѣлы дни и една часть отъ нощта да прѣемъ заедно. Сичкытѣ пастьри, като забравяхъ колибытѣ и стадата си, стояхъ омаяны и неподвижны около ми когато азъ имъ давахъ уроцы. Виждаше са че тѣзи пустыни немахъ вече нищо диво; сичко въ тѣхъ станъ пріятно и засмѣно; опитоманьето на человѣцытѣ виждаше са че опитоми земята.

„Ный са събирахмы често за да приносямы жъртвы въ този храмъ на Аполлона въ който Термозирисъ бѣше жрецъ. Пастьритѣ идяхъ тамъ накитены съ дафны въ честь на бога; пастьритѣ идяхъ тамъ еще като играяхъ на хоро съ вѣнцы отъ цвѣтье, и като посеяхъ на главытѣ си, въ кошницы, свещенны дарове. Подиръ жертвоприношеніето, ный правяхмы едно пиршество на полето; най добрытѣ ни вѣтъя бѣхъ млѣко отъ нашытѣ козы и овцы, които ный самы дояхмы, съ прѣнены плодове, които съ своитѣ си рѣцѣ събирахмы, като фурмы, смокины и гроздье: наше съдалище бѣше трѣвата; гѣстытѣ дървета ни правяхъ сѣнка попріятна отъ позлатенытѣ таваны на царскы палаты.

„Но туй което направи за да са прочуѣж между нашытѣ пастьри бѣше случката ми съ единъ лвъ гладенъ който нападнѣ на моето стадо. Той вече бѣ поченжлъ да ги раскъсева страшно. Азъ имахъ въ рѣкѣ само моя кривакъ; приближихъ го дързновенно. Львѣтъ неправи своята грива, показва ми жбытѣ си и нектытѣ си, отваря уста сухи и распалены; очитѣ му са виждахъ пѣлны отъ кръвь и огнь; той удряше по ребрата си съ дългата си опашка. Азъ го повалихъ на земята: малката броня въ която бѣхъ об-